

Čteme s radostí

Moje obří strašilka

Jana Burešová

ilustroval Jakub Dvořák

FRAGMENT

Čteme s radostí

Moje obří strašilka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jana Burešová

Čteme s radostí – Moje obří strašilka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Moje obří strašilka

Napsala
Jana Burešová

Ilustroval
Jakub Dvořák

FRAGMENT

Text © Jana Burešová, 2024
Illustrations © Jakub Dvořák, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-253-6958-6
ISBN e-knihy 978-80-253-6959-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Mám strašilku

Jmenuji se Ota a ještě před měsícem bych vám řekl, že mám doma to nejnudnější zvíře na světě – strašilku. Hodně se změnilo a dnes říkám, že patřím mezi ty šťastlivce, kteří strašilku mají. Nikdy bych ji nevyměnil, je to nejlepší zvíře na světě. Povím vám, jak se to celé seběhlo.

Máma s tátou mi pořídili strašilku, přesněji řečeno pakobylku. Prý je to zvíře, které se hodí pro kluky. Upřímně nevím, jak přišli na to, že hmyz, co vypadá jako uschlá větvička, se pro mě bude hodit. Možná to vyčetli v nějakém rádci pro rodiče. Třeba v něm psali: „Když dítě zatouží po zvířátku, kupte mu strašilku, ušetříte peníze. Strašilka moc nejí, je nenáročná a vaše dítě se o ni zvládne postarat.“

Na strašilce není nic strašlivého, kromě jejího jména. Nevím, co to rodiče napadlo. Já jsem chtěl psa, pěkného mazlivého psa. Učil bych ho povely a poslechl by mě na

slovo. Když jsem tehdy přišel s návrhem na pořízení psa nebo kočky, naši to hned zavrhli s tím, že je s nimi moc práce. Ani můj návrh na křečka nebo morče neprošel, s nimi je prý práce taky. Ve své zoufalé touze po zvířátku jsem kývl na mámin nápad pořídit strašilku.

Netušil jsem, že když si strašilky na něco zvyknou, mají jíst jen to. Zkusili jsme ostružinové listy, protože bydlíme blízko lesa. Byl jsem ale neustále celý poškrábaný, protože ostružiní je pěkně pichlavé. Když člověk není dost opatrný, ostny se zabodnou do kůže a docela to bolí.

Zpočátku mi vadilo i to, že se strašilkou nebyla žádná legrace. Přes den spala, a tak mě brzy omrzela. Mít strašilku se zkrátka jevilo jako velká nuda.

Překvapení

Kdybych měl psa, mohl by na výlety jezdit se mnou. Měl jsem ale jen strašilku, která se nezdála jako ideální společník na cestování. Přesto jsem to zkusil. Jednou jsem ji vzal na výlet v krabičce s děrovaným víkem.

Musím se přiznat, že se mi tehdy zdálo, že to bude jeden z těch obyčejných nudných výletů, na které jezdíme s rodiči každý víkend. To jsem ještě netušil, že vzít s sebou strašilku bylo to nejlepší rozhodnutí, které jsem mohl udělat. Tehdy jsem si ji s sebou vzal spíš jen proto, abych měl pocit, že nejsem sám, kdo se nudí.

Ten den jsme byli na výletě v lese. Šli jsme zrovna kolem ostružiní. Napadlo mě, že bych tam strašilku mohl vypustit, aby se sama najedla. Když jsem mámě řekl o svém plánu, zakroutila nesouhlasně hlavou. „To by ti mohla utéct a už bys ji nikdy neviděl,“ prohlásila.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Čtete s radostí – Moje obří strašilka .
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.